

άνευ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐθνῶν; πῶς δὲ ᾔθελον ἐπιστρέψει τὰ ἔθνη εἰς τὸν Μισσίαν μὴ βλέποντα τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀποτέλεσμα τῶν ἀποδεικνυσσῶν αὐτὸ προφητειῶν; Πρὶν λοιπὸν ἀποθάνῃ, ἀναστηθῇ καὶ ἐπιστρέψῃ τὰ ἔθνη, πάντα δὲν εἶχον πληρωθῇ, διὰ τοῦτο δὲ ἐχρειάζοντο θαύματα. Νῦν δὲ ἡ ἀνάγκη αὐτῶν δὲν ὑπάρχει, διότι αἱ προφητεῖαι εἶναι θαῦμα ἀείποτε ὑφιστάμενον» (τομ. β'. σελ. 114). ἄλλ' ἐπ' ἀνέλωμεν ὅθεν περξεῖσθμεν.

(Ἀκολουθεῖ).

HOMO VETUS.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

Βίος Ἀγίου Νικολάου τοῦ Νέου καὶ ἡ Βουνένν τῆς Θεσσαλίας.

Φεύγων δ' ἐκεῖθεν ὁ ἅγιος ἦλθεν εἰς τὴν παρὰ τὸ Μπακκαλίον σκῆτην, κτηπήσαντος δὲ διὰ τοῦ δόρατος αὐτοῦ ἐπὶ τινος λίθου ἐξήχθη ἀνερὸν πολὺ καὶ θαυμαστόν, τὸ ὅποιον ὁ ἅγιος ἠλόγησε καὶ εἶπε «ἀνὰ καθάρζονται οἱ προσερχόμενοι ἀσθνεῖς ἀπὸ παντοῦ ἔλκη καὶ κατὰγματα πάσχοντες», καὶ ὃ τοῦ θαύματος ἡ πηγὴ αὕτη εἶναι θαυματουργή μὲ τὸ νὰ θεραπεύωνται ἄρρωστοι πολλοί». Ἐκ ταύτης τῆς περιουσίας ὡς καὶ ἐκ τοῦ κατωτέρου χωρίου τοῦ χειρογράφου: «χρόνου δὲ πολλοῦ ὕστερον γενομένου ἀνηγέρθη ὁ περικλήσεσθαι νὰς τοῦ ἁγίου ἐν τῇ σκῆτι τῆς Βουνέννης, ὅπως φαίνεται τῶρα». Φαίνεται ὅτι ὁ νὰς οὗτος ἐσφῆξε τότε, ἐκτὸς ἂν ἐννοεῖ ὁ γράψας τὸ χειρόγραφον ἕτερον νὰν παρὰ τὸ Τσιμπακλαῖρ. πιθανῶς νὰ ἐννοῇ τὸ παρὰ τὸ Μπακκαλί ἁγίασμα ὡς τὴν ὑπὸ τοῦ ἁγίου ὑποδειχθεῖσαν τῷ δουκὶ πηγὴν, δῆσος δὲ τὸ ἔτι καὶ νῦν σφῆζόμενον καὶ ὡς ἐρείπια τῆς Βουνέννης τὰ τῶν Ζερελίων, ὡς ὅρος δὲ τῆς Βουνέννης τὸ τοῦ Μπακκαλίου.

Δευτέραι σκέψεις μ' ἠνάγκασαν νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ἡ ἄθλησις τοῦ ἁγίου τούτου συνέβη βασιλευόντος ἐν Κωνσταντινουπόλει Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου ἐν ἔτει 1276. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ δεσπότης τῆς Θεσσαλίας Ἰωάννης ὁ νῦθος, ὅστις κυριαρχῶν πάσης τῆς μεταξὺ Παρνασσοῦ καὶ Ὀλύμπου χώρας ἠδρευεν ἐν Ὑπάτῃ, κληρονομήσας παρὰ τοῦ πατρὸς του μετὰ τῶν χωρῶν καὶ τὸ μάχιμον καὶ πολυπράγμον καὶ φιλόδοξον ἐκεῖνον. (Γ. Γεωργιάδου Θεσσ. σ. 81 ἐκδ. 6').), ὁ δεσπότης οὗτος τῆς Θεσσαλίας συνδεθεὶς διὰ φιλίας καὶ συγγενείας δεσμοῦ μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κων/πόλεως Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου δούς εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρόνικον, ὅτε ἔλαβε καὶ τὸν τίτλον τοῦ Σεβαστοκράτορος παραμείναντα ἐκτοτε εἰς πάντα τοὺς δυνάστας τῆς Θεσσαλίας μέχρι τῆς κατόπιν αὐτοκρατίας, φύσει ὦν τολμηρὸς καὶ πολυπράγμων διανοήθη νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου του

καὶ μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψει οὔτε τοὺς ὄρκους οὔτε τὴν συγγένειαν εἰσήλασεν εἰς τὰς αὐτοκρατορικὰς ἐπαρχίας ληίζων καὶ καταστρέφων αὐτάς, κουρσεύων εἰς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, κατὰ τὸν βιογράφον, ἀφορμὴν λαβὼν δυσἀρεσκείαν τινα ἀναφυσῆσαν μεταξὺ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ Ἀνδρόνικου. Μαθὼν ταῦτα ὁ αὐτοκράτωρ καὶ εἰς ἄκρον ὀργισθεὶς ἐκπέμπει κατὰ τοῦ ἀπίστου Ἰωάννου δύναμιν συγκαμμένην ἐκ 40,000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὸν ἀδελφόν του Ἰωάννην, δεσπότην τῆς βασιλείας, καὶ πολυάριθμον στόλον ὑπὸ τὸν Φιλανθρωπινόν, ὃς διετάχθη νὰ προσβάλῃ τὰς λατινικὰς κτήσεις καὶ τὰ παράλια τῆς Εὐβοίας, Θεσσαλίας καὶ Στερεᾶς καὶ ἀποκλείσῃ οὕτω ἀπὸ πάσης ἐξωθεν ἐπικουρίας τὸν Ἰωάννην. Ἀρπικόμενος δὲ εἰς Θεσσαλίαν ὁ αὐτοκρατορικός στρατὸς διέπραξε τὰς τρομερωτέρας δηλώσεις καὶ καταστροφάς· ὁ δὲ Ἰωάννης μὴ νομίσας συμφέρον ν' ἀντιπαραταχθῇ ἐκ τοῦ συστάδην πρὸς τοσαύτην δύναμιν ὀχυρώσας πάντα τὰ φρούρια τοῦ κράτους του κατέφυγον εἰς τὸ ὀχυρώτερον πάντων τὴν Ὑπάτην. Καὶ τὰ μὲν λοιπὰ φρούρια ὑπετάγησαν, θὰ προσηρτάτο δ' ἐκτοτε ἅπασα ἡ χώρα εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα ἂν οἱ σκαῖοι στρατιῶται δὲν μετήρχοντο κατὰ τῶν κατοίκων τὴν σκληροτέραν διαγωγὴν σφάζοντες, λεηλατοῦντες καὶ μολύνοντες ὅ,τι ἴεον καὶ σεβαστὸν εἶχον οὗτοι, οἵτινες καὶ ἀμέσως διεννοοῦντο περὶ ἐκδικήσεως κτλ. (Ν. Γεωργιάδου, Θεσσαλία σ. 82 κ. ἐ. ἐκδ. 6').)

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω δικαιούμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἄθλησις τοῦ ἁγίου συνέβη ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κων/πόλεως Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ἄρχοντος δὲ ἡ δεσποσύνη τῆς Θεσσαλίας Ἰωάννου τοῦ νόθου τοῦ καὶ Ἀγγέλου ἐπιλεγομένου ἐν ἔτει 1276. Πᾶς δὲ ὁ ἀναγινώσκων τὸν βίον τοῦ ἁγίου καὶ παραλλήλῳ τὰ ἐν αὐτῷ ἱστορικὰ γεγονότα πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ἀδύνατον νὰ μὴ παραδεχθῇ ὅτι ὁ βίος τοῦ ἁγίου συνέβη κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐποχὴν. Ὁ δὲ βιογράφος κατ' ἀναχρονισμόν ἀπέδωκε τὸ ἱστορικὸν τοῦτο συμβῆναι τοῖς Ἀθῆροις. Ἀναμείνομεν τὰς κρίσεις τῶν ἐντρίβεστέρων περὶ τὰ τοιαῦτα ἱστορικὰ θέματα. Ὁ βίος τοῦ ἁγίου ἐσχάτως ἐδημοσιεύθη ἐν τε τῷ Συρραζαριστῇ Α'. σ. 141, καὶ τῷ Σαρδόνιχί σελ. 146. Φέρεται δὲ καὶ ἐπίγραμμα

Ὡ Νικόλαε διττὸν εἰληφας στέφος
Ὅσιος οἶα καὶ ἀθλητῆς Κυρίου.

Ἐν Ἀλμυρῷ 1894.

N. I. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ

Τίς ἡ ἐν τῇ τροφῇ τηρητέα ὑγιεινὴ ἐν σχέσει πρὸς τὰς νεωτέρας ἡμῶν ἐξέεις;

Τίνες αἱ καλλίτεροι τροφαί, αἱ παρέχουσαι τὰ

*) Ἰδε ἀριθ. 37, σελ. 738—739.